

Tony Tondeleir

Kaaksmeet

Dag 1

Mijn espressomachine spuwde een bakje voortreffelijke koffie. Meer krijg ik 's morgens niet naar binnen gewerkt. Al die heisa over een stevig en gezond ontbijt kan mij aan de kont roesten. De neanderthalers namen ook geen ochtendmaal en dat zagen me er op het eerste zicht niet bepaald ziekelijke doetjes of bevende kneusjes uit. Die lagen bij het krieken van de dag ergens hun roes uit te slapen in een winddichte spelonk of knus ingerichte grot. Dat komt ervan als je de avond tevoren teveel gefermenteerde pis gezopen hebt zonder eerst een bodempje van gegrilde coloradokever of gestoofde buidelrat aan te leggen.

Er werd gebeld en ik deed open, zo gaat dat nu eenmaal. Het leven barst van de zekerheden, neem dat van me aan. Een Chiromeisje kwam leuren met wafels. Het is hun specialiteit. Ze had een joekel van een furonkel op haar neus met daarin niet enkel gele, maar ook bruine en groene pus. Als je nog dieper inzoomde op die pustel zag

je zelfs iets onbestemds zwemmen in de slijmerige drek. Mocht dat zootje het aandurven om open te barsten dan werd prompt alarmfase twee van het provinciale rampenplan afgekondigd. Een publicitaire hoogdag voor de zittende gouverneur, zoveel is zeker.

‘Goede morgen meneer, wij verkopen suikerwafeltjes en frangipanes om met de opbrengst daarvan ons clubhuis op te kalefateren. Zou jij ons hierin willen steunen?’

‘Je zou beter dat monster op je neus uitknijpen met een Engelse sleutel van een goed merk en de inhoud ervan verkopen als mysteriesaus. Je zal zonder de minste twijfel wel vijf goed draaiende frituren kunnen bevoorraden. En in plaats van die belachelijke Chirorok zou je beter overwegen om een floeren broek te dragen want dat eczeem op je beide knieën danst blijkbaar al een tijdje een vrolijke polka. Man, man, wat ben jij lelijk zeg! Dat mangedeelte mag je gerust letterlijk nemen. Die wilde zigeunersnor op je rotsmoel zal me niet tegenspreken! Meer nog, wat is er aan het handje met je adem? Gepoetst met de stoelgang van je negentigjarige opoe? Maak je nu maar uit de voeten of ik plet je tot jeneverbessenpap met krulhaar op, de neanderthalers aten

dat ook zeer graag!’

De kalle barstte in tranen uit. Op mijn dorpel. Op mijn zulle.

‘Spaar je tranen, mijn arm schaap, je zal ze later nog genoeg nodig hebben.’ Ik loog niet.

Voor ik de deur dichtsmeet grabbelde ik gauw nog wat wafeltjes uit haar poten. Van al dat geleuter met die trien had ik nu wel honger gekregen. Razende.

Ik smeeet me in de zetel, knabbelde op mijn prooi en keek naar schooltelevisie op het Nederlandse net. De Vlamingen kennen dat concept niet of ze moeten er niks van weten, zo ver zijn nog niet geëvolueerd in hun onafhankelijkheidsstreven, wat misschien nog zo geen slechte zaak is. De Vlaming is door de eeuwen heen steeds uit een met klei besmeurde vagijn gekropen als achterlijk en ignorant en zal dit gebruik nog volhouden tot de zon implodeert, zonder de minste twijfel.

Wat had Teleac te bieden?

Een hyperactief Hollands grietje verdiepte zich in alternatieve geneeswijzen. Ze lag quasi naakt op een schurftige mat met drie klankschalen op haar buik. Een

wat al te enthousiaste Molukker in traditionele klederdracht, zo eentje met duizend felle kleuren, speelde er een leuk deuntje op. Met wat goede wil, waar ik vol van zit, kon je er de sabeldans van Katchaturian in herkennen. Goed voor beslissende sprints tijdens zesdaagsen, niet voor kwakzalverij. De goeroe bleef minutenlang doorjammen op *de potbelly* van de gleuf. Aanstellerij, van beide kanten.

Persoonlijk ben ik een grote fan van de Westerse geneeskunde. Geen klankschalen, aardstralen, tantra's, *rebirthing*, aura analyses of *healing salts* uit de Himalaya voor mij. Geen voodoo-rituelen, naaldenprikkerij, therapeutisch kotsen of orgastisch darmspoelen. Geen poeders of concentraat van buffelkloot, apenbrein of kolibrietong.

De neanderthalers kenden al die tralala ook niet, en zijn die uitgestorven?

Ik nam mijn elektronische yahtzee van de salontafel en ging kakken. De meeste mensen nemen wat te lezen mee naar het schijfthuis, maar dat heb ik afgeleerd. Er is niks hatelijker dan in een magazine naar een foto van een

knappe vrouw kijken, een *babe* van de week, terwijl je een keutel door diverse kanalen perst. In mijn gedachten kan de dame in kwestie mijn afval ruiken en da's niet bevorderlijk voor het zelfvertrouwen.

Kippenvelmomenten. Yahtzee voor mij dus. Op weg naar een volgende topscore!

Ik stak mijn broek af en vlijde me neder op de wc bril. Een vrij dikke roestkleurige bolus teisterde mijn stronthol, op het pijnlijke af. Toch bolden er alweer tranen van puur geluk over mijn wangen. Mijn yahtzeescore was beneden alle peil, slechts 186 punten. Vloekend spoelde ik door maar mijn uitwerpsel kwam terug bovendrijven. Dat is een teken van uitmuntende aalkwaliteit. Nogmaals sassen dan, want vroeger heb ik het al voorgehad dat ik mijn stront in twee moest snijden met een aardappelmesje omdat hij te groot was uitgevallen. Sasbeurt twee bleek succesvol te wezen. Vaarwel, mijn bruine vriend, het ga je goed. Hoeveel hebben wij samen niet meegemaakt maar nu scheiden (of schijten) onze wegen.

De warmte in huis steeg, door een aanhoudende hittegolf,

stilaan naar ongekende hoogten zodat een relatief verfrissende wandeling zich opdrong. Hopsa, naar het centrum!

Daar was het een dooie boel zoals altijd. De gemeentearbeiders met ontbloot bovenlijf en bijhorende ontkleurde tatoeages waren tussen hun bierpauzes in onkruid aan het wieden, de ijskar had geen klant te bedienen en twee oude wijven waren de nieuwste roddels uit 1957 nog eens fijntjes aan het overdoen. In het passeren riep ik:

‘De koster zit in de bak omdat hij achter het pijporgel gerotzooïd heeft met de nieuwe lichting communicantjes, spreid het woord!’

De kwezels keken me angstig aan en produceerden beiden een bruine streep. Simultane vervuiling door verbijstering. Een verhaal dat nooit de krantenkoppen zou halen.

Verder lopen was de boodschap, steeds verder het avontuur in. Want avontuur was het enige dat nog soelaas kon brengen in mijn bestaan. Gedaan met opgelegde restricties, geboden en maatschappelijke geplogenheden.

Gedaan met arbeid verrichten tegen wil en dank, relaties en vrienden. Gedaan met schotels wassen. We zien wel waar het eindigt. Waarschijnlijk tussen zes planken, in nor of gesticht, maar daar had ik allang vrede mee. Het rekening houden met is voorgoed op stand-by modus gezet. Alle morele ethiek is overboord gekieperd. Uitleg volgt later, als ik er goesting in heb. Daar gaan we!

Op de hoek van de straat kwam een grandioze eikel met een revolver, een FN barracuda, op me af. Ja, ik ben een kenner van vernietigingswapens die minder dan twee kilogram wegen, geen enkele schaamte wat dat betreft. Zou er enig ongein uit deze situatie voortvloeien? Het antwoord bleek bevestigend te zijn.

‘Honderd euro, geef mij honderd euro, ik moet honderd euro hebben, rap, rap, rap!’ braakte hij uit. Ik keek ongeïnteresseerd naar de drieste overvaller van dienst en sprak met gedecideerde stem: ‘Ik weet iets beter, geef mij dat wapen en ik geef u tweehonderd euro. Geld heeft voor mij geen enkele betekenis meer. De pot op met vakantiegeld en eindejaarspremies, de fik in belastingsteruggaven. Hoe rapper mijn bankrekening leeg

is, hoe liever. Geld moet rrrrrrollen!’

‘Wat?’

“ Je hebt me wel gehoord, jij sociaal geval van kust mijn kloten, tweehonderd noten voor dat illegale schietijzer van u!’

Het leek me wel een *cool* voorstel en dat vond de verbouwereerde beurzensnijder blijkbaar ook want hij stemde in met mijn genereuze aanbod. Ik haalde vier briefjes van vijftig euro uit mijn portemonnee en smeed ze op straat. Mijn belager gooide het wapen naar mij en sprong het geld achterna. Verblind door de harde valuta liep hij zonder te kijken de straat over en werd geplet door een vuilniskar. Een oranje, dat zijn de beste. Terwijl de twee vuilnismannen in paniek uit hun bestuurderscabine klommen liep ik de rondvliegende biljetten tegemoet en stak ze terug op zak. Je kan geen geld genoeg hebben.

‘Wat nu, wat nu!’ tierde de chauffeur.

‘Eerst en vooral moet je twee weken in een heet bad met meiklokjesbadschuim aangezien je ruikt naar een Chinese hond. Zo eentje die reeds gefrituurd, verorberd en weer uitgekotst is, weet je wel?’

‘Wat nu, wat nu!’ bleef hij maar ratelen.

‘Je plaat eens omdraaien, makker, ik ken ze al vanbuiten. Geen paniek, ik weet perfect wat te doen in een situatie als deze waarbij men te allen tijde het hoofd dient koel te houden.’

Het lijk van de nu zeer platte overvaller kieperde ik in de laadbak van de vuilniskar en duwde op het knopje *malen*. Ja hoor, dat malen werd een geheid succes. De twee stinkerds wisten in het geheel niet meer waar ze het hadden. Straks maakten ze nog een scène, stel je voor! Met mijn nieuw verworven vuurwapen maande ik hen aan om ook plaats te nemen in de laadbak. Het duo gehoorzaamde. Ik smeede de revolver bij hen en duwde nogmaals op het malenknopje. Dat had ik ondertussen al mooi onder de knie. Ze schreeuwden zo afgrijselijk luid dat de twee oude wijven van daarnet mijn richting opkeken. De vuilniskar werd door ondergetekende bemand, de koppeling vermoord en er werd koers gezet richting oudjes. Hun doodsvonnis werd efficiënt voltrokken. Ze spatten uitteent als lange vingers die in koffie geweekt waren. Mensen die niet meer kunnen verjaren zijn nu eenmaal verslingerd aan hun

osteoporose, je kunt hen niet op andere gedachten brengen! De gemeentewerkers sloegen niet eens acht op het moordscenario, zo zat waren ze. Verder waren er geen merkbare getuigen, spijtig. Het was hier inderdaad een dooie boel.

Minuten later parkeerde ik midden op het drukste kruispunt van de gemeente. Wat ben ik er me toch eentje. Allerlei randmongolen en halve zolen foeterden dat het een lieve lust was.

‘Ban de automobiel, steekt hem allen in brand, koopt u een goed paar loopschoenen met bijhorende antischimmelspray en vergeet niet dat de Heer verlossing zal brengen voor u ende uw familie!’ predikte ik.

Ik zette er stevig de pas in en na wat dwalen bereikte ik rusthuis *De Vergeetput* waar mijn meetje al sinds jaar en dag zit te wachten op een enkeltje naar de hel. Een historische gelegenheid deed zich voor om de toch al verrotte familiebanden voorgoed te verbreken. De gang naar haar sterfkamertje zat naar goede gewoonte weer vol oude zagen en klagen van het bouwjaar 1922 en vroeger. Ze roken zonder uitzondering naar pipi. Doen alsof je

even doof bent als hen is de enige redding om uit hun gerimpelde grijphaken te blijven. Kamer 602, het kon niet rap genoeg gaan. Ik had al spijt. Toch nog.

De oude pruim zat naar een komisch bedoelde Duitse serie te kijken waarin een aap de functie van politieman vervulde. Non-fictie in zijn zuiverste vorm.

‘Helaba meme, hoe is’t? Niet zo goed precies want ik zie dat ge uw Dag Allemaal in de koffie aan soppen zijt en een vuile pamper rond uw kop gespannen hebt. En die twee Boules de Berlins die ge in uw aquarium gesmeten hebt beloven ook niet veel goeds. Moet ik het verpleegsterken eens bellen?’

Ze gaf me een ferme plets tegen mijn muil. Mijn meme is een ervaringsdeskundige als het op seniliteit neerkomt, doch op haar motoriek zit weinig sleet!

Ik trok haar purperen pruik af en smeed ze door het openstaande raam. Voor de detailfreaks, ze kwam neer in het vijvertje waarin ik voor mijn blijde intrede mijn blaas geledigd had. Mijn straal was geurloos, kleurloos en er zat behoorlijk wat druk op. Perfect!

‘ Nu een beetje kalm hé, oude doos! Slik een paar Temesta’s, drink een warme, uitgebruiste Leffe en zeg

eens wat er op uw verschrompelde lever ligt.’

‘Ek verveele mij iere, ek wille were goan werken!’

(meme sprak enkel dialect, waarvoor mijn welgemeende excuses)

‘Dat is de normaalste zaak van deze wereld, gij grijze duif, ge zijt al dertig jaar met pensioen. Als je tenminste ooit gewerkt hebt met die reumatische poten van jou.

Wat deed gij vroeger van werk misschien? Ik weet dat allemaal niet en eerlijk gezegd interesseert mij dat geen zak, maar kom, ik zal mijn goed hart eens tonen. Vertel!’

‘Zust veur den oorlog wazzekek een meisken van plezier, ‘t es te zeggen, ek oo ne cafe en poepteggen iedereene die doar binnen kwam, zuulange dat ei moar een fluite tuschen zijn bienen oo en wa centiemen in zijnen zak. En binst den oorlog wazzek uuk een meisken van plezier, moar tan poepteggek aliene Duitschers die veel strepen op under uniform droegen. Schuune doagen woaren dadde, jongen. Schuune doagen. Veel hespe gefret. En tons als den oorlog gedoan was, wazzekik weer een meisken van plezier. Voila, ge weetet. Content?’

‘Content is veel gezegd. En wist pepe dat gij in die branche zat?’

‘Au peetsen was ne wurtel van ne vent. Tienegste da em bezig hield was zein eigen werk: pompier spelen! Ek heb moar ien ding van em geërfd en ‘t was zijn pompiersirene. Ze ligt ier in de kasse, ge meugt ze meepakken.’

‘Wreed neig bedankt, meme.’ zeide ik en nam de oude loeimolen uit de muffle kast.

‘Ter ere van uw voorliefde voor de Tweede Wereldoorlog neem ik afscheid van u met een passend saluut!’

Ik kwakte de sirene op de, met pis bedruppelde, vloer van de gang en gaf er een paar welgemeende rukken aan. Om mijn mise-en-scène wat meer kracht bij te zetten brulde ik uit volle borst:

‘Es ist wieder krieg! Jeder heraus und schnell, schnell, schnell! Jede person die alter hat als siebzig ist schuss!’

Wat een leuke paniek brak er uit. Valse tanden en prothesen vlogen in het rond, stoma’s knapten af, wandelstokken perforerden weke lichaamsdelen (die osteoporose toch, het zit alom) en looprekjes werden verwoed tot schroot herleid. Vele oudjes werden finaal vertrappeld tijdens deze chaotische stampede, wat extra

ruimte voor eventuele nieuwe bewoners creëerde.

Ik ben een probleemoplosser eerste klasse. Maar dat wist u ongetwijfeld al.

Mijn meetje bleef achter met een gelukzalige glimlach op haar smiekel en ik besloot om mijn gedachte aan haar voor eeuwig uit te wissen. Aan die eeuwigheid kwam met wat bijval toch snel een einde. Voor bloedverwanten was geen plaats meer in het masterplan.

Gauw naar buiten glippen was nu de opdracht, snel minder gecontamineerde biosferen opzoeken.

In de Smegmastraat liep een ranke negervrouw met een pielemutse op haar hoofd en een paar wollen wanten aan haar pollekes. Links een groene en rechts een gele.

Kleurenblindheid treft alle volkeren en rassen. Triestig.

Wat een idioot gezicht, het was bijgod rond de dertig graden, ergo niet frisjes genoeg om deze zwarte medemens een koppel stijve tepels van jewelste te bezorgen. En leer mij stijve tepels kennen, ik kan er direct een essay over schrijven: ‘Tjoepen en rondellen, hoe ze te doen zwellen?’ Rijmvorm gebruiken heeft nog nooit vleugels uit een vlieg getrokken.

‘Bonjour, mameselle, tu as froid?’ tutoyeerde ik. Een dergelijk illegaal sujet moet je niet teveel op beleefdheidsvormen trakteren, voor je het beseft vreten ze heel je koelkast leeg, ook die heerlijke tiramisu van Milsa. Je weet nooit op voorhand wat je aan je fiets hangen hebt.

‘Bah nee gij, waarom zou ik het koud hebben?’ antwoordde ze. Breek nu mijn gulp open en steek er drie ons houtschilfers in, ze sprak reeds onze wonderschone landstale. Op zijn minst die van boven de taalgrens, zoals het hoort. Van integratie gesproken.

‘Excuseert u mij, ik dacht je gemuteerd was uit het verre Afrika en het derhalve temperatuursgewijs op een rillen van de kou had gezet. Vooral je wollen attributen zadelden me met dat idee op.’

‘Nee, ik ben hier in België geboren en die attributen, zoals jij het zo plastisch pleegt te zeggen, draag ik ook de zomer door, ik wil er namelijk alternatief bijlopen.’

‘Als jij het zegt.’

‘Dat doe ik ook.’

‘Bon, heb jij ook een naam, alternatiefje?’

‘Fop.’ zei ze, ‘ef oo pee.’

‘Een naam als een klok.’ Ze bloosde ervan.

‘En wat doet dit Fopje, ef oo peetje, zoal voor de kost? Je trekt toch geen steun van overheidsinstanties met dat leuke snoetje van jou, neem ik aan?’

‘Ik drijf handel in exotische vogelzaden.’

‘Een puike handel. Mocht ik de trotse bezitter zijn van een zebra-vink, Japanse meeuw of parelhoen met dieselsmaak zou ik het zeer op prijs stellen mocht jij me het geschikte zaad verkopen.’ Ze bloosde nog meer. Dat moest die hele Fop maar niet teveel meer doen. Ik bloos toch ook niet voor het minste? Blozen is voor bakvissen en tuinkabouters. Beiden te mijden.

‘En verder nog leuke hobby’s, Fop?’ Ik kotste bijna mijn ziel uit het lijf alleen al door het woord hobby’s uit te spreken. Mensen die met overdreven animo en enthousiasme hobby’s uitvoeren verdienen niet meer of minder dan een pancreasverstuiking met verstrekkende gevolgen of een kwalijke rectumverzakking. Ze voelde zich duidelijk gecharmeerd door mijn geveinsde interesse.

‘Ik fotografeer draai-en ophaalbruggen uit het vorige *fin de siècle*, analyseer het notenpalet van *Wiener melangées*